

[Korsgaard.]

tens Beregning opstaar der et Problem, som for ikke helt faa erhvervsdrivende har en betydelig Interesse; nemlig Lagrene. Der er jo ingen Tvivl om, at de mere veldrevne Virksomheder igennem Aarene ikke har optaget deres Lagre for højt; og det kan nu komme dem til Skade, idet de ikke alene skal svare den Skat, som gjaldt for en 2—3 Aar siden, men den senere stærkt forhøjede og nu i givet Fald Krigskonjunkturskatten. Jeg maa meget henstille, at man paa dette Punkt søger at komme til en Mildnelse af Forholdene, og jeg nærer Tvivl om, at de Bemærkninger, den højtærede Minister gjorde om, at han vilde forlænge Retten til Nedkuling af Indkomst paa dette Omraade, vil være tilstrækkelige. Men det hører naturligvis ogsaa til de Punkter, man maa tale om i det kommende Udvalg.

Jeg vender mig herefter til Spørgsmaalet om bunden Opsparing; og jeg vil gerne begynde med at udtale mig om, hvorvidt det er en Opsparing, om Folk med andre Ord faar disse Penge igen. Vil nogen stille mig det Spørgsmaal direkte, vil jeg svare: Ja, naturligvis faar de dem igen, derom er der ingen Tvivl. Men hvis den paagældende samtidig vilde spørge mig: Vil du da anse det for forsvarligt, at jeg, hvis jeg kan, gør Gæld til et lignende Beløb som det, jeg opsparer? — saa vil jeg svare nej, idet jeg nemlig tager Fremtidens Usikkerhed i Betragtning. Jeg føler mig overbevist om, at det i Betragtning af de Byrder, som bliver lagt paa de paagældende i Løbet af 2—3 Aar, ikke er heldigt for dem ikke at have den Reserve, som ligger her. Jeg tror derfor, at den forstandige Skatteyder bør gøre sig klart, at han bør nedbringe sit Forbrug med det Beløb, der her bliver henlagt.

Saa bliver Spørgsmaalet, om det er rimeligt at stille det Krav, og om den opstillede Skala er rimelig.

Her maa jeg først pege paa det, i hvert Fald for mig at se, noget urimelige, at en Skatteyder med en mindre Indtægt forbrugsmæssigt, om man kan kalde det saadan, kan blive bedre stillet end en Skatteyder med en større Indtægt. Det er jo det Forhold, der vil kunne opstaa, idet Manden med de 9 800 Kr. i Indtægt, som saa ofte har været nævnt i Aviserne, forbrugsmæssigt bliver bedre stillet end Manden med de godt og vel 10 000 Kr. Jeg ved fra mit Partis Formand, der som bekendt er Medlem af Samarbejdsudvalget — det er maaske ogsaa nævnt her —, at der har været Tale om at tilrettelægge det noget bedre, men at Begrundelsen for, at man har valgt den Vej,

man nu har valgt, er, at man skulde have runde Beløb, fordi man skulde udstede Gældsbeviser, eller hvad man nu vil kalde det, paa de Beløb, som Staten gennem dette Forslag vil laane af Skatteyderne. Jeg kan ikke se, der er nogen Grund til, at det skulde være hele Hundrede Kroner, og jeg henstiller i hvert Fald, at man i Lighed med den normale Skattelovgivning, hvor man har Ratebeskatning, drager Omsorg for intetsteds at faa det Forhold, at en Mand med en faktisk mindre Indtægt faar flere Penge at bruge end en Mand med en større Indtægt. Jeg understreger igen, at jeg tror, den Skatteyder, som ikke har den Opfattelse, at det bør være en virkelig Opsparing, han her foretager, handler uklogt.

I øvrigt er den Gruppe af Mennesker, der rammes ubehageligst, naar det kommer til Stykket, naturligvis Gruppen med Mellemindtægterne. Manden med den store Indtægt — og dertil henregner jeg i nogen Grad mig selv, selv om jeg ingenlunde hører til de største — har jeg ikke ondt af. Har en Mand haft en stor Indtægt i nogle Aar, bør han ogsaa have samlet nogle Penge, og han vil normalt foretage en Opsparing, der svarer til den, han her skal foretage, eller han kan tage Pengene fra andre Steder. Ham er der ingen Grund til at have ondt af, men der er Grund til at have ondt af disse Melleklasser, som talmæssigt naturligvis ikke udgør saa mange Skatteydere. Det kan jo desuden ikke benægtes, at det er et meget sent Tidspunkt for den paagældende at faa at vide, at af sin Indtægt i 1942 skal han ikke alene reservere de ret store Skatter, der i Forvejen er paalagt ham, men yderligere et Beløb fra 400 Kr. og opefter. Jeg vilde med meget mindre Betænkelighed gaa ind for et Forslag af lignende Art, hvis den paagældende havde været underrettet om det fra Begyndelsen af det Aar, for hvilket han nu har regnet med at have de Penge til Raadighed, som her bliver taget.

At det Beløb, man henlægger, bliver skattefrit, kan jeg i og for sig kun hilse med Tilfredshed, men det gør ogsaa min Bekymring for den mere velhavende ubetinget mindre, for det betyder jo for ham en 2—3 pCt.s Forrentning, alt efter hvor stor hans Formue er. For den Mand, som ingen Formue har — og man maa gennemgaaende gaa ud fra, at det har de mindre Indtægter ikke —, er dette at være fritaget for Formueskat derimod fuldkommen ligegyldigt, da enhver, som har under 10 000 Kr. i Formue, overhovedet ikke skal betale Formueskat. Jeg mener, at der bør kunne foretages